

Arrest

nr. 232 528 van 13 februari 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. LYDAKIS
Place Saint-Paul 7/B
4000 LIEGE**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.**

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Noord-Macedonische nationaliteit te zijn, op 12 augustus 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 31 juli 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 19 augustus 2019 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat P. LYDAKIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnen voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de minister voor Sociale Zaken, Volksgezondheid en Asiel en Migratie nam op 31 juli 2019 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Eveneens op 31 juli 2019 nam de gemachtigde van de minister voor Sociale Zaken, Volksgezondheid en Asiel en Migratie een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Dit is de tweede bestreden beslissing.

Zij luidt als volgt:

“Aan de heer, die verklaart te heten:

Naam : M.

voornaam : N.

geboortedatum : 14.09.1987

(...)

nationaliteit : Noord-Macedonië

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 31.07.2019 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

X 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 28.07.2019 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor winkeldiefstal. (PV : TG.12.LA.007366/2019 van de politiezone van Lanaken- Maasmechelen). Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende redenen gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene verklaart dat hij op bezoek komt bij familie, hij verklaart geen gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor winkeldiefstal. (PV : TG.12.LA.007366/2019 van de politiezone van Lanaken- Maasmechelen). Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

Op 27 september 2019 werd verzoeker gerepatriëerd naar Macedonië.

2. Over de ontvankelijkheid

Aangezien verzoeker werd gerepatriëerd naar zijn land van herkomst is de eerste bestreden beslissing uitgevoerd. De Raad kan niet ongedaan maken wat reeds is uitgevoerd. Het belang bij het beroep is dan ook verloren gegaan voor zover het is gericht tegen de bijlage 13septies. De verzoekende partij beaamt dit ter terechtzitting.

Het beroep is onontvankelijk voor zover het is gericht tegen de eerste bestreden beslissing. Dit heeft als gevolg dat het eerste middel, dat is gericht tegen deze beslissing niet wordt behandeld.

3. Onderzoek van het beroep voor zover het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing (het inreisverbod)

3.1. Verzoeker formuleert zijn tweede middel, gericht tegen het inreisverbod, als volgt:

“Betreffende het feit dat het inreisverbod van 3 jaar Bijlage 13sexiesr door de Dienst Vreemdelingenzaken genomen op datum van 31 juli 2019, ter kennis gebracht op 1 augustus 2019, duidelijk de voorschriften van een adequate motivering van formele akten, door de administratieve autoriteiten genomen, schendt en dit gezien de artikelen 1, 2 en 3 en volgende van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de administratieve akten, de artikelen 7, 62 en 74/11 van de Wet van 15.12.80, de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens maar eveneens het artikel 41 van het Handvest der fundamentele rechten van de Europese Unie, de artikelen 5 en 6 van de Richtlijn 2008/115, het principe van goed beheer en de duidelijke vergissing in appreciatie van het recht om verhoor te worden. “

Verzoeker betoogt als volgt:

“Verzoeker acht dat dit inreisverbod van 3 jaar inadequaat gemotiveerd is om de volgende redenen:

Allereerst past het eraan te herinneren dat de Raad van State in haar arrest van 19 februari 2015 nummer 230257 verduidelijkte dat, volgens het algemeen rechtsbeginsel, voorziet dat de bevoegde autoriteit, in casu de Dienst Vreemdelingenzaken, met volle kennis van zaken moet statueren en dus overgaan tot een grondig onderzoek van de ingezamelde feiten, van de inlichtingen noodzakelijk voor het nemen van de beslissing en dus terzelfdertijd alle elementen van het dossier in het kader van de uitwerking van dit inreisverbod van drie jaar in overweging moet nemen.

Verzoeker acht echter, gezien de motivering van dit inreisverbod, dat het artikel 74/11 van de Wet van 15.12.80 niet nageleefd werd.

Inderdaad, bij lezing van dit inreisverbod wordt er op geen enkel ogenblik melding gemaakt dat verzoeker verwittigd was van de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken om hem deze administratieve beslissing, die hem een nadeel zou kunnen berokkenen, ter kennis te brengen.

Op geen enkel ogenblik kon verzoeker dus zijn persoonlijke situatie in het kader van de uitwerking van dit inreisverbod van 3 jaar laten gelden.

Inderdaad, verzoeker acht dat hij duidelijke toelichtingen had kunnen bijbrengen betreffende zijn persoonlijke situatie, dit zou ertoe kunnen geleid hebben dat de betrokken administratieve procedure en meer bepaald dit inreisverbod tot een ander resultaat zou geleid hebben.

Verzoeker acht dus dat zijn recht om verhoord te worden in de hoedanigheid van algemeen rechtsbeginsel van de Europese Unie de Dienst Vreemdelingenzaken oplegde hem toe te laten zijn opmerkingen te laten gelden.

De Raad voor Justitie van de Europese Gemeenschappen drukte zich trouwens in die zin uit in een arrest van 11 december 2014 dat verduidelijkt:

"In een arrest, uitgesproken op 11 december 2014, gaf het Hof van Justitie van de Europese Unie aan dat het recht om verhoord te worden "{...} integraal deel uitmaakt van de naleving van de rechten van de verdediging, algemeen rechtsbeginsel van de Unie {...}. Het recht om verhoord te worden waarborgt aan iedere persoon de mogelijkheid om op nuttige en effectieve wijze haar standpunt te laten kennen in de loop van de administratieve procedure en voor het aannemen van iedere beslissing die haar belangen ongunstig zouden kunnen aantasten {...}. {...} de regel volgens dewelke de bestemming van een beslissing, die bezwaar maakt, in staat moet worden gesteld om zijn opmerkingen te laten gelden alvorens deze genomen wordt, heeft als doel dat de bevoegde autoriteit in staat zou zijn nuttig rekening te houden met het geheel der relevante elementen. Om een effectieve bescherming van de betrokken persoon te waarborgen, heeft zij in het bijzonder als voorwerp dat deze laatste een vergissing kan verbeteren of elementen kan laten gelden betreffende zijn persoonlijke situatie die ijveren in de zin dat de beslissing genomen zou worden, niet genomen zou worden of dat zij een bepaalde inhoud zou hebben {...}. {...} Uit wat voorafgaat resulteert dat het recht om verhoord te worden voor het aannemen van een terugzendingsbeslissing de bevoegde nationale administratie moet toelaten het dossier te onderzoeken om met volle kennis van zaken een beslissing te nemen en deze laatste op gepaste wijze te motiveren opdat betrokkene, in voorkomend geval, zijn recht op beroep zou kunnen uitoefenen. {...}" (CJUE, C-249/13, 11 december 2014, Khaled Boudjlida, punten 34, 36-37 en 59) .

De Raad herinnert er eveneens aan dat in het arrest "M. G. en N*R. ", uitgesproken op 10 september 2013 (C-383/13) het Hof van Justitie van de Europese Unie verduidelijkte dat "{...} volgens het recht van de Unie, een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder van het recht om verhoord te worden, de nietigverklaring van de beslissing, op het einde van de betrokken administratieve procedure slechts met zich meebrengt indien, bij gebrek aan deze onregelmatigheid, deze procedure tot een ander resultaat had kunnen leiden {...}. Opdat zo'n onregelmatigheid zou worden vastgesteld, is het inderdaad aan de nationale rechter om na te kijken, wanneer hij acht in aanwezigheid te zijn van een onregelmatigheid die het recht om verhoord te worden aantast, of, in functie van de specifieke omstandigheden in feite en in rechte van het geval, de betrokken administratieve procedure zou hebben kunnen leiden tot een ander resultaat wegens het feit dat de onderdanen van de betrokken derde landen elementen van aard om {de zin van de beslissing te veranderen} zouden hebben kunnen laten gelden." (CJUE, 10 september 2013, C-383/13, punten 38 en 40)."

Bovendien sprak de Raad voor Justitie der Europese Gemeenschappen op 10 september 2013 een ander arrest uit, dat verduidelijkte :

"Bijgevolg, gezien de finaliteit van dit algemeen rechtsbeginsel, moet de bevoegde autoriteit, om met volle kennis van zaken te statueren, overgaan tot een grondig onderzoek van de feiten, de nodige inlichtingen tot het nemen van de beslissing inwinnen en alle elementen van het dossier in overweging nemen (in dezelfde zin: C.E., 19 februari 2015, nr. 230.257)."

Het blijkt duidelijk dat de motivering van het omstreden in- reisverbod van 2 jaar de rechtsbeginselen om verhoord te worden, zoals voorzien door de permanente jurisprudentie van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen, niet naleeft.

Inderdaad, gezien de motivering van het omstreden inreisverbod- bod, blijkt duidelijk dat dit inreisverbod van 2 jaar op eenzijdige wijze genomen werd in hoofde van de Dienst Vreemdelingenzaken, betrokkene ervan weerhoudend elementen, eigen aan zijn persoonlijke situatie, te kunnen laten gelden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen drukte zich trouwens in die zin uit in een arrest nummer 201825 van 29 maart 2018, dat verduidelijkte: (...)"

3.2. De Raad leest geen concrete uitleg over de wijze waarop de tweede bestreden beslissing de artikelen 3 en 8 van het EVRM alsook de artikelen 5 en 6 van de Richtlijn 2008/115/EG schendt. Artikel 7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) handelt over een bevel om het grondgebied te verlaten. In dit verband kan er verwezen worden naar punt 2.

Deze onderdelen van het middel zijn derhalve onontvankelijk.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

3.4. De tweede bestreden beslissing bevat duidelijk de juridische en feitelijke overwegingen waarop ze steunt. Er wordt onder verwijzing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet uitgelegd waarom er een inreisverbod wordt opgelegd en er wordt vervolgens duidelijk uiteengezet waarom dit verbod een duur van drie jaar heeft.

3.5. Verzoeker legt niet uit waarom de overwegingen hem niet in staat stellen zich erop te verdedigen, wat de doelstelling is van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.6. Waar verzoeker de motivering van de tweede bestreden beslissing op inhoudelijk vlak bekritiseert, bekijkt de Raad het middel vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Waar verzoeker de schending aanvoert van "*het principe van goed beheer*" gaat de Raad er aan de hand van verzoekers betoog ter ondersteuning van zijn middel vanuit dat hij de schending beoogt op te werpen van de zorgvuldigheidsplicht. Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.7. Kernpunt van verzoekers betoog is dat hij niet werd gehoord door de verwerende partij alvorens het inreisverbod werd opgelegd, dat hij hierdoor geen elementen heeft kunnen meedelen die zijn persoonlijke situatie betreffen waarmee de verwerende partij nochtans rekening moet houden en dat hij op geen enkel ogenblik werd verwittigd dat hem een inreisverbod zou worden opgelegd.

3.8. Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft meermaals gesteld dat artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie waarnaar verzoeker verwijst, niet is gericht tot de lidstaten maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie. De vreemdeling kan er bijgevolg geen recht aan ontlenen om te worden gehoord (HvJ 11 december 2014, Boudjlida, C-249/13; HvJ 5 november 2014, Mukaburega, C-166/13; HvJ 17 juli 2014, Ys e.a., C-141/12 en C-372/12). Het Hof van Justitie heeft in de voornoemde arresten echter ook gesteld dat het recht om te worden gehoord wel integraal deel uitmaakt van de rechten van de verdediging, die een algemeen beginsel van Unierecht vormen. Dit dient te worden geëerbiedigd indien er sprake is van de toepassing van Unierecht en er een besluit wordt genomen dat de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk kan beïnvloeden. Dit is het geval, aangezien de bestreden beslissing een inreisverbod is, zoals geregeld in de Terugkeerrichtlijn en het een besluit is dat de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk kan beïnvloeden. Het Hof heeft eveneens herhaaldelijk opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). Het nationaal beginsel van het hoorrecht kent dezelfde invulling (cf. RvS 28 oktober 2016, nr. 236.329: "*principe audi alteram partem, [...] a le même contenu que le principe général du droit d'être entendu tel que garanti par le droit de l'Union. Le principe*

audi alteram partem s'impose en effet à l'administration lorsqu'elle envisage de prendre une décision défavorable à son destinataire").

3.9. Het beginsel van het hoorrecht houdt niet in dat de overheid er steevast toe is gehouden de illegaal verblijvende derdelander voorafgaand aan het gehoor dat plaatsvindt met het oog op de uitvaardiging van een welbepaalde beslissing, in kennis te stellen van het voornemen om jegens hem een dergelijke beslissing te nemen of van de gegevens waarop zij haar beslissing wil baseren (HvJ 11 december 2014, C 249/13, Khaled Boudjlida, 55). Verzoeker kan er dan ook niet over vallen dat uit de motivering niet blijkt dat hij op voorhand in kennis werd gesteld van het voornemen van de verwerende partij om een inreisverbod te treffen.

3.10. Artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. In de tweede bestreden beslissing kunnen de persoonlijke omstandigheden gelezen worden waarmee de verwerende partij rekening heeft gehouden om te komen tot een inreisverbod van drie jaar.

3.11. De Raad dient vast te stellen dat verzoeker nergens concretiseert met welke elementen aangaande zijn persoonlijke situatie de verwerende partij geen rekening heeft gehouden bij het bepalen van de duur van het inreisverbod en wat hij precies zou meegedeeld hebben bij zijn gehoor door de verwerende partij waarmee ze rekening had dienen te houden of dat tot een andersluidende beslissing had kunnen leiden.

3.12. Verzoekers gehele betoog blijft in se beperkt tot de overtuiging dat de tweede bestreden beslissing het hoorrecht schendt en tot theoretische overwegingen in dit verband, maar dit kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing. Verzoeker citeert uitgebreid over twee pagina's van zijn verzoekschrift uit een arrest van het Hof van Justitie van 11 december 2004 dat de contouren schetst van het recht om te worden gehoord, maar hiermee maakt hij niet duidelijk waarom concreet in zijn zaak het recht op horen werd geschonden door de bestreden beslissing. Met een citaat uit een arrest van het Hof van Justitie van 10 september 2013 dat de contouren schetst van de zorgvuldigheidsplicht maakt verzoeker niet duidelijk waarom concreet in zijn zaak de zorgvuldigheidsplicht zowel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur als van Unierecht werd geschonden door de bestreden beslissing. Ook het uitgebreid citeren uit een arrest van de Raad van 29 maart 2018, ditmaal over drie pagina's, maakt verzoekers aantijgingen niet concreet.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.13. Verzoeker formuleert zijn derde middel, eveneens gericht tegen het inreisverbod, als volgt:

“Betreffende het feit dat dit inreisverbod van 3 jaar Bijlage 13sexies, door de Dienst Vreemdelingenzaken genomen op datum van 31 juli 2019, ter kennis gebracht op 1 Augustus 2019, de artikelen 20, 21, 288 van het Verdrag inzake de werking van de Europese Unie schendt, de schending van de artikelen 5 en 11 van de Richtlijn 2008/115, de artikelen 8 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, de artikelen 22 en 22bis van de Grondwet, de artikelen 2, 7, 10, 62 en 74/11 van de Wet van 15.12.80, de artikelen 1, 2 en 3 en volgende van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van administratieve akten.”

Verzoeker betoogt als volgt:

“Verzoeker herinnert er dus aan dat hij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod van 2 jaar.

Overeenkomstig de Europese jurisprudentie in haar arrest van 11 juni 2015 (C-554/13; Z. ZH tegen Staatssecretaris voor veiligheid en Justitie bij het Hof van Justitie der Europese Gemeenschappen) , betreffende de interpretatie van het artikel 7§4 van de Richtlijn 2008/115, beschouwde het Hof van Justitie der Europese Gemeenschappen dat het artikel 7§4 van de Richtlijn 2008/115 geïnterpreteerd moet worden in de zin dat, wanneer een persoon, onderdaan van een derde land in illegaal verblijf op het grondgebied van een Lidstaat en die ervan verdacht wordt een strafbare handeling, gekwalificeerd als wanbedrijf of misdrijf, te hebben gepleegd of het voorwerp uitmaak- te van een strafrechtelijke veroordeling voor zo'n handeling, andere elementen zoals de aard van de ernst van deze handeling, de tijd verstreken tussen het plegen ervan evenals de omstandigheid dat deze onderdaan het grondgebied van deze Lid- staat aan het verlaten was toen hij door de nationale autoriteiten geïnterpelleerd werd,

kunnen relevant zijn in het kader van de appreciatie van de vraag te weten of desbetreffende onderdaan een gevaar betekent voor de openbare orde in de zin van deze beschikking.

In het kader van deze appreciatie wordt er in voorkomend geval eveneens rekening gehouden met ieder element dat betrekking zou hebben tot de betrouwbaarheid van het vermoeden van het wanbedrijf of de misdaad, aan de betrokken onderdaan van het derde land verweten.

In het kader van de motivering van haar inreisverbod verduidelijkt de Dienst Vreemdelingenzaken: " Reden van de Beslissing.

Artikel 74/11 §1, tweede lid de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:
1 ° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en /of.

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

... Er bestaat een risico op onderduiken....

... Betrokkene beweert sinds 28/07/2019 in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijke voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

... Betrokken heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen door artikel 5 van de Wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij hotel logeert.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor winkeldiefstal van de politie zone van Lanaken-Maasmechelen

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten , kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt openbare orde te kunnen schaden.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het gepaard met een inreisverbod van drie jaar.

Betrokkene verklaart dat hij op bezoek komt bij familie, hij verklaart geen gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor winkeldiefstal van de politie zone van Lanaken-Maasmechelen

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten , kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel .

Bij lezing van de motivering van de omstreden beslissing blijkt echter duidelijk dat dit inreisverbod zich baseert op het enige feit dat de betrokkene is een illegale wijze in België en de feit dat door zijn gedrag geacht wordt de open, zonder rekening te houden met zijn persoonlijke situatie.

Dit type motivering werd opnieuw gesanctioneerd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in een arrest nummer 200363 van 26 februari 2018, dat verduidelijkt: (...).

3.14. De Raad leest in het verzoekschrift geen concrete uitleg aangaande de wijze waarop de tweede bestreden beslissing de artikelen 20, 21, 288 van het Verdrag inzake de werking van de Europese Unie schendt alsook de artikelen 5 en 11 van de Richtlijn 2008/115, de artikelen 8 en 13 van het EVRM, de artikelen 22 en 22bis van de Grondwet en de artikelen 2, 7 en 10 van de Vreemdelingenwet.

Deze onderdelen van het middel zijn derhalve onontvankelijk.

3.15. Voor wat betreft de geschonden geachte bepalingen van de wet van 29 juli 1991 en de opgeworpen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet volstaat het te verwijzen naar het gestelde in de punten 3.3. e.v.

3.16. Verzoeker maakt misbaar over de motivering in de bestreden beslissing dat hij door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden en verwijst naar Europese jurisprudentie in dit verband en hij citeert uitgebreid over drie pagina's uit een arrest van de Raad van 27 februari 2018 dat handelt over een inreisverbod van 6 jaar omdat de betrokkene een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde en de nationale veiligheid. Opnieuw dient de Raad op te werpen dat verzoeker hiermee niet duidelijk maakt wat er in zijn zaak concreet is scheef gelopen.

3.17. Alleszins dient de Raad op te merken dat de verwerende partij geen inreisverbod heeft opgelegd op grond van een ernstige bedreiging voor de openbare orde en de nationale veiligheid, maar omdat in de beslissing tot verwijdering die gepaard gaat met het inreisverbod geen enkele termijn voor vrijwillig vertrek is toegestaan. In dit geval moet er volgens artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet een inreisverbod worden opgelegd van maximum drie jaar. In casu werd een inreisverbod van drie jaar opgelegd, gelet op de elementen die verzoekers zaak kenmerken, met name dat hij niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in het Rijk te verblijven, dat hij hier geen familie heeft of minderjarige kinderen en dat hij tevens geen medische problemen heeft. Verzoeker betwist voorts niet dat hij op heterdaad werd betrapt op winkeldiefstal. De Raad kan het niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig of strijdig met artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet achten dat de verwerende partij, gelet op al deze elementen, de duur van het inreisverbod bepaalt op drie jaar.

3.18. Verzoeker werpt op dat er geen rekening werd gehouden met zijn persoonlijke situatie, waarna hij uitgebreid over drie pagina's citeert uit een arrest van de Raad van 27 februari 2018. Hiermee maakt verzoeker niet duidelijk met welke concrete elementen die zijn persoonlijke situatie kenmerken de verwerende partij geen rekening heeft gehouden bij het bepalen van de duurtijd van het inreisverbod op drie jaar.

Het derde middel is voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

Het beroep is onontvankelijk voor zover het is gericht tegen de eerste bestreden beslissing en de verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien februari tweeduizend twintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA